

Arrest

nr. 324 478 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 4 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij 17 november 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje. Op 9 maart 2023 werd haar internationale bescherming toegekend. (zie “Eurodac Marked Record” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. De verzoekende partij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij verklaart dat ze problemen heeft met haar nier en scherfjes heeft in haar schedel (Vragenlijst DVZ, vraag 38). Ze verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze last heeft van schrapnel in haar hoofd en dat ze soms flauw valt (NPO, p.3-4). Ze voegt tevens een röntgenfoto toe aan haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij voegt echter geen enkel medisch document toe waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van haar opgelopen verwondingen niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Uit de röntgenfoto kan dit immers niet worden afgeleid en is het tevens niet duidelijk dat deze röntgenfoto effectief van haar is. Uit haar verklaringen en documenten kan dus niet blijken dat ze omwille van deze redenen niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie

zou terechtkomen. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze bij eventuele medische problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Spanje aanwezige zorginstellingen. Ze verklaart immers dat ze niet getracht heeft om in Spanje medische hulp te verkrijgen (NPO, p.5). Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 november 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje. Op 9 maart 2023 werd haar internationale bescherming toegekend. (zie "Eurodac Marked Record" in het administratief dossier).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt niets bij waaruit blijkt dat dit op heden niet langer het geval zou zijn. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij deed een verzoek om internationale bescherming in Spanje op 17 november 2022 ("Eurodac Marked Record"). De verzoekende partij kwam volgens haar verklaringen aan in Spanje op 18 oktober 2023 en deed een verzoek om internationale bescherming op 17 november 2022 ("Eurodac Marked Record"). Ze werd op 9 maart 2023 internationale bescherming toegekend in Spanje ("Eurodac Marked Record"). De verzoekende partij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 23 december 2022, ongeveer drie maanden vooraleer zij internationale bescherming verkreeg in Spanje. Dit betekent dat de verzoekende partij slechts twee maanden in Spanje heeft doorgebracht waarvan geen enkel moment als begunstigde van internationale bescherming. Hieruit kan dus niet blijken dat de verzoekende partij de nodige inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Spaanse samenleving, laat staan dat zij de nodige procedures heeft doorlopen en moeite heeft gedaan om de rechten verbonden aan haar beschermingsstatus af te dwingen. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat de verzoekende partij enige moeite heeft gedaan om in Spanje huisvesting en tewerkstelling te bekomen of de Spaanse taal te leren om op die manier haar integratie te bevorderen. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze ooit niet werd opgevangen in een opvangcentrum. Hieruit kan dus niet blijken dat ze in de steek werd gelaten door de Spaanse autoriteiten. Bovendien verklaart ze dat ze in het centrum toegang had tot een psycholoog (NPO, p.5). Hieruit blijkt dat ze in Spanje dus ook wel toegang had tot (mentale) gezondheidszorg. Verder blijkt niet dat ze enige moeite heeft gedaan om werk te vinden. Ze beperkt zich immers tot te verklaren dat ze er niets deed en zich er niet goed voelde (NPO, p.4). Ze verklaart verder dat ze soms naar de Spaanse lessen in het centrum ging maar dat het niets voor haar was (NPO, p.4). De verzoekende partij brengt op de Dienst Vreemdelingenzaken naar voor dat ze niet kan terugkeren naar Spanje omdat Spanjaarden racistisch zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ze brengt echter geen enkel element naar voor waaruit zou kunnen blijken dat ze ooit racistisch bejegend geweest is in Spanje. De verzoekende partij blijft dus in gebreke om de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat ze zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat ze niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Uit al het voorgaande kan niet blijken dat de verzoekende partij in Spanje in de onmogelijkheid zou zijn om haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje te laten gelden.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

5. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

7. De termijn vermeldt in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet betreft een louter indicatieve ordetermijn. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals de verzoekende partij suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan de verzoekende partij niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot

horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP benadrukt dat onvoldoende vast staat wat haar statuut in Spanje is. Ze kwam aan in België op 22 dec. '22, na een kort verblijf in Spanje en later bleek ze er op 9 maart '23 de subsidiaire bescherming gekregen te hebben, zonder dat zij er zelf van afwist. In het administratief dossier blijkt geenszins dat dit statuut nog actueel is waardoor het zelfs mogelijk is dat ze er niet naar toe kan reizen. Ze heeft er ook geen netwerk. Intussen heeft ze haar leven hier uitgebouwd. Ook de bestreden beslissing is hierbij niet duidelijk, er wordt enkel een HIT vermeld, geen detail over welk statuut eventueel. Ze geeft ook aan medische problemen te hebben: ze zou een granaatscherf in haar hoofd hebben, waardoor ze al is flauwge gevallen. Een afspraak hierover dient nog gemaakt.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat de verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. De verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

In de hierboven gestelde beschikking werd reeds gesteld dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inderdaad berust bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij brengt niets bij waaruit blijkt dat dit op heden niet langer het geval zou zijn. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie die spreekt over de hypothese van intrekking van de beschermingsstatus in bepaalde gevallen. Haar betoog kan deze motivering niet in een ander daglicht stellen, noch toont ze aan dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Spanje.

Er werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Ze voegt immers geen enkel medisch document toe waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van haar medische problemen niet in staat zou zijn om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Spanje in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van

haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Spanje zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Spanje geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Door louter tijdens de terechtzitting te herhalen dat ze een granaatscherf in haar hoofd heeft, is flauwgevalen en een afspraak heeft gemaakt, toont ze geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak aan. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar ze stelt geen netwerk te hebben in Spanje, dient te worden herhaald dat uit haar verklaringen blijkt dat (i) ze slechts twee maanden in Spanje heeft verbleven en geen moment als begunstigde van internationale bescherming, (ii) ze geen enkele moeite heeft gedaan om huisvesting, tewerkstelling of Spaanse lessen te bekomen en (iii) uit haar verklaringen niet kan blijken dat ze ooit niet werd geholpen door de Spaanse autoriteiten. Door tijdens de terechtzitting louter te stellen dat ze geen netwerk heeft, doet ze geen afbreuk aan deze vaststellingen.

De verzoekende partij beschikt over een internationale beschermingsstatus in Spanje. In het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming moet dan ook worden nagegaan of de bescherming effectief is en de verzoekende partij in staat is om een duurzaam bestaan in dit land uit te bouwen waardoor ze niet in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Hierboven werd vastgesteld dat ze dit niet aannemelijk maakt. Haar verwijzing naar haar leven in België is dan ook niet dienstig.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 8 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

